

[Niels Ravn.]

mærkninger om den udvidede forkøbsret, der i princippet er ens formuleret for staten og kommunerne; for nemheds skyld tages de under ét.

Den højtærede landbrugsminister og den højtærede indenrigsminister har stillet en række ændringsforslag, der efter bemærkningerne at dømme skulle indebære visse indrømmelser til oppositionens synspunkter, bl. a. derved, at sælgeren i visse tilfælde, hvor der bliver tale om taksation, kunne nægte at vedstå overdragelsen. Dette kan ske efter retningslinjerne i den nye affattelse af § 8 e, stk. 1, 2, 3 og 4, hvorefter sælgeren kan nægte at vedstå overdragelsen, hvis der gøres forkøbsret gældende og handelen ender med taksation. Hvad betyder nu dette for sælgeren? Ja, enten får han ikke solgt i en situation, hvor han ønsker at sælge, eller også må han underkaste sig taksationsmyndighedernes afgørelse. Det vil sige, at man tvinger en fremtidig sælger til, hvis han af en eller anden grund er nødt til at sælge, f. eks. ved dødsbo eller i anden tvangssituation, at afstå sin ejendom, der måske repræsenterer hele hans formue, til en pris, han ikke kender. Det er vist den højste form for hasardspil, der endnu har været indført her i landet, og det endda med den højtærede justitsministers godkendelse.

Drejer det sig om en pant- eller udlægshaver, der ved tvangsauktion har fået en ejendom udlagt, og der gøres forkøbsret gældende, skal staten eller kommunen godtgøre ham den udækkede del af hans fordring, dog ikke ud over ejendommens værdi. Opnås ikke enighed herom, kommer der taksation. I praksis kan det komme til at betyde, at f. eks. en kautionist kan komme ud for at miste hele sit tilgodehavende. At indføre et sådant nyt risikomoment fremmer ikke lysten til med kaution at hjælpe unge i gang.

Jeg kan derfor ikke anerkende, at de foreslåede ændringer af forkøbsretsparagrafen er forbedringer, tværtimod. Dertil kommer, at bestemmelserne er blevet endnu mere uklare, end de var i forvejen. Der tales f. eks. i § 8 d om, at gøres forkøbsret gældende, indtræder staten eller kommunen i erhververens forpligtelser både med hensyn til ejendommen og med hensyn til

dens tilbehør. Derefter henvises til § 8 e, stk. 3, hvor der tales om løsøre, der ikke omfattes af forkøbsretten. Dette er meget uklart for ikke at sige uforståeligt. Ikke bedre bliver det, når man læser bemærkningerne til ændringsforslaget til § 8 e, stk. 3, hvor der først tales om løsøre, hvortil staten eller kommunen ikke har forkøbsret, og dernæst om løsøre, der falder ind under forkøbsretten. Og så har det ærede medlem hr. Ove Hansen nu i dag yderligere indført et tredje begreb for at gøre det hele fuldkommen forvirret og taler også om inventar.

Jeg spørger den højtærede justitsminister, der har så travlt med rent sprogligt at jonglere med oppositionens forhandlingsoplæg: hvorledes opfatter ministeren begreberne løsøre, tilbehør og altså nu også inventar i forhold til hinanden? Og hvorledes finder man ud af, hvornår forkøbsretten omfatter løsøre og hvornår ikke? Den højtærede landbrugsminister har sagt om vort forhandlingsoplæg, at det ikke kunne administreres. Nu har jeg aldrig været ude for, at nogen ville administrere ud fra et forhandlingsoplæg, men lad det ligge. Det, vi behandler i dag, drejer sig om et lovforslag, ud fra hvilket man skal administrere. Det vil ikke være muligt, således som affattelsen er i øjeblikket.

Se, over for dette restriktions- og socialiseringsværk, der med den umulige udformning må betegnes som et makværk, og som betyder usikkerhed både for administrationen og ikke mindst for de borgere, det vil komme til at gå ud over, står oppositionens forhandlingsoplæg, der ikke er udmøntet i paragraffer og derfor ikke skal administreres — husk det, højtærede landbrugsminister — men danne baggrund for udformning af lovforslag med et helt klart sigte: fremskaffelse af jord til de mange forskellige formål, der foreligger i vort samfund af i dag især i byudviklingsområderne, og en samtidig begrænsning af grundspekulationen.

Til opnåelse af disse mål vil den tilbudspligt, vi har skitseret for byudviklingsområderne, sammen med den andetsteds i dette kompleks foreslåede frigørelsesafgift være et velegnet instrument. Man vil med disse bestemmelser kunne nå de ønskede mål i lige så høj grad som ved